

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Manna Animæ Sev Exercitium Facile Simul Et Fructuosum Illis, Qui Quoquo Modo Vacare Orationi Desiderant

Segneri, Paolo

Dilingæ, 1699

XV. Si præstes animæ tuæ concupiscentias ejus, faciet te in gaudium
inimicis tuis. Eccl. 18. 31.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48281](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48281)

erit quasi lubricum, Jer. 23. 12. Et talis est exigua sensuum custodia. 2. Varietas offendiculorum, obstaculorum, laqueorum, qualis a vibus accidit, quæ in retia incidunt: *Ipsi obligati sunt, & ceciderunt.* Pl. 19. 9. Et talia sunt occasionum pericula. 3. Impellentium multitudo, ut in his, qui undâ populi rapti *Impellentur & corruent.* Jer. 23. 12. 4. Nimum onus, quod humeris incumbat, unde si cadas, agrè resurges, ut videre est in onerarijs jumentis: *Gravabit eam iniquitas sua, & corruet, & non adjiciet, ut resurgat.* Il. 24. 20. Tale est peccatum non retractatum, quod pondere suo trahit in aliud, augetque semper difficultatem surgendi. Nunc vide, quot sint pericula cadendi, inter quæ non sine horrore semper vivimus.

3. Confidera, si deinceps cadere nolis, necessarium omnino esse, ut his

omnibus, quæ hæcenus dicta sunt, prospicias, ita ut si tollere nequeas universa, quemadmodum in peccatis contingit, saltem immittas: *Relinque peccata tua, & minue offendicula.* Eccl. 17. 22. An idcirco unquam te ipso securitatem tibi præstabis? haud sanè. Et ideo si tutò velis procedere, ductore tibi opus est & adminiculo. Ductor erit peritus Præfectus Spiritus, qui tibi suggerat: *hæc est via, ambulare in eâ, & non declinetis neque ad dextram, neque ad sinistram.* Il. 30. 21. Quia hac ratione vias securas facilius capesses. Adminiculum erit auxili-um Divinum, quod assiduis precibus implorandum est, quia hoc modo facilius evitabis pericula, quæ continuo secum quisque portat. Absque geminis his rebus nec passum promovebis in viâ Domini, qui non sit plenus discriminis.

XV.

Si præstes animæ tuæ concupiscentias ejus, faciet te in gaudium inimicis tuis. Eccl. 18. 31.

1. Considera inimicos tuos, qui sunt mali demones, nullâ re gaudere magis, quàm si videant te facile obscondare animæ tuæ, hoc est, voluntati tuæ. Sciunt hæc esse equum illum effrenem, qui paulatim te ad præcipitia deferet, & ideo triumphant, cum vident, te haud gravatè laxare frena. Necessè est igitur, ut assuecas abnegare voluntatem tuam in rebus etiam licitis, aliàs à licitis facilè ad illicita transibis.

2. Considera hanc voluntatis abnegationem sinè ullâ exceptione tibi

impositam. Jejunio certa sunt statuta tempora, corporis castigationi & contemplationi sua definita sunt tempora, sed abnegationi propriæ voluntatis omne debetur tempus, uti nullum est tempus, quo equus, præsertim indomitus, non indigeat freno.

3. Considera, non ideo te consternandum, quia res sit summè ardua. Imò verò quotidie tibi levior accidet. Ab ipso equo sume exemplum. Durum est illi obluçtari, illum gubernare atque dirigere, postquam diu libertati suæ permissus est: *Equus indomitus evadet*

evadet durus. Eccl. 30. 8. At cum is aliquandiu assuèrit freno, nihil admodum superest laboris. Eadem voluntatis est ratio. Nam cum ista ad-

verrit se non posse, quod petit, consequi, nihil demum petit, nisi quod consequi possit.

* * *

XVI.

Fideles in dilectione aquietent illi. Sap. 3. 9.

1. Considera, verum signum cognoscendi, utrum Dominus fideliter ametur, hoc esse, quod cum ejus Divinà voluntate contentias. Facile est amare, cum ille nobis obsequitur: *Aquiete nobis*, sanitatem servat, gloriam largitur, nos extollit, aut certe varijs pascit Spiritus solatijs. Hoc est aliquid, amare ipsum, cum oportet *Aquietere nos illi*, pati infirmitatem, contemptum, & incommoda tolerare, desolationes etiam perpetuas sustinere. Et hæc sanè est voluntas ejus, ut nunquam desit nobis materia patien- di, nec aliud genuino sensu & idioma- te postulamus, cum dicimus: *Fiat vo- luntas tua.* Ejus enim voluntas est, ut Sancti simus: *Hæc est voluntas DEI sanctificatio vestra.* Nec quicquam alià vià sanctitatem consequatur nisi pa- tiendo: *Omnes, qui placuerunt DEO, per multas tribulationes transferunt fi- deles.* Judit. 5.

2. Considera huic consensum valde perfectum esse oportere. Unde *Aquietentia* vocatur. Non quod pars nostra etiam inferior quieta esse

debeat, sed quia quietescere debet supe- rior: quietescere voluntas, quietescere etiam intellectus. In multis satis promptè voluntas aquietescit, sed non ita intellectus: quia interdum satis di- ficile videtur in hunc modum tractari à DEO, nec persuadere sibi possunt, nihil melius accidere ipsis posse, quam quod accidit. Si tu sic agis, non omnino aquietescis; nec est, cur tibi blan- diaris: *Fidelis non es: Fideles in di- lectione aquietent illi.*

3. Considera hanc plenam conforma- tionem cum voluntate Divinà esse, quæ præ omnibus tribuit quietem a- nimæ. Unde qui se conformat, a- quietescere dicitur. Aded, ut si volun- tatem Domini, aut qui ejus loco te gubernat, detorque ad te velis, nun- quam quietus futurus sis. Tunc a- quietescis, cum permiseris, ut Dominus, vel qui ejus loco tibi præest, ad se per- trahat voluntatem tuam. Itaque te tandem aliquando totum ejus arbitrio permitte: *Aquiete igitur ei, dicam tibi cum Job: Et habeto pacem.*

C. 22. 25.

